Küçük Bıldırcın

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Bıldırcın

Aysel Banu YAVUZAL

Kocaman, geniş bir tarlada küçük bir bıldırcın tek başına yaşıyordu. Tüyleri krem benekli, yumuşacık altın kahverengiydi ve iri, kara, yuvarlak gözleri vardı. Bir çocuk yumruğu büyüklüğünde, küçük ve tombuldu. Her gün tohum ve böcek toplar, her gece uzun otların altında uyurdu. Ama son zamanlarda biraz endişeliydi. Tarla değişiyordu ve nedenini bilmiyordu.

Günler kısalıyor, hava serinliyordu. Küçük bıldırcın uzun otların sararıp kahverengileştiğini fark etti. Uzaktan bir gürültü duydu ve minicik kalbi hızla çarptı. 'Bu ses de ne?' diye merak etti. Benekli tüylerini kabarttı ve iri, kara gözleriyle çevresine bakındı. Neyin geldiğini bilmiyordu ama korkuyordu.

Bir sabah küçük bıldırcın bir taşın yanında hafif bir hışırtı duydu. Sıcak gri-kahverengi tüylü, açık krem karnı olan bir tarla faresi ortaya çıktı. Büyük, yuvarlak kulakları ve parlak kara gözleri vardı. Vücudunun çaprazında küçük, hasırdan örülmüş bir çanta asılıydı. 'Merhaba!' diye ciyakladı. 'Endişeli görünüyorsun. Ne oldu?' Küçük bıldırcın şaşırdı ama dost bir yüz gördüğü için sevindi.

'Tarla değişiyor,' dedi küçük bıldırcın. 'Garip sesler duyuyorum ve yuva yapacak güvenli bir yerim yok.' Fare pembe burnunu oynatıp gülümsedi. 'Endişelenme,' dedi. 'Bu tarlayı iyi bilirim. Hasat geliyor ama birlikte sıcacık bir yer bulabiliriz.' Küçük bıldırcın kendini birazcık daha iyi hissetti. 'Gerçekten mi?' diye sordu. 'Bana yardım edecek misin?'

Fare başını salladı. 'Elbette! Benim adım Milo. Hayatım boyunca burada yaşadım.' Hasır çantasına hafifçe vurdu. 'İşe yarayabilecek birkaç şeyim var.' Küçük bıldırcın kendini tanıttı. 'Ben Quilla,' dedi. 'Tarlanın bu kısmına yeniyim.' Milo'nun parlak gözleri ışıldadı. 'Öyleyse aramaya başlayalım,' dedi. 'Yuvan için mükemmel yeri bulacağız.'

Milo uzun otların arasından öncülük etti. Quilla ince, pembemsi bacaklarıyla hızlıca onu izledi. 'Nereye bakmalıyız?' diye sordu. Milo minicik pembe patisiyle işaret etti. 'Önce uzun otların altına bakalım,' dedi. 'Yumuşak ve gizli bir yer.' Aradılar, aradılar ama otlar çok seyrekti. 'Daha güvenli bir şey lazım,' dedi Milo. 'Aramaya devam edelim.'

Sonra yumuşak taşların yanına baktılar. Milo önden koştu, uzun ince kuyruğu savruluyordu. Quilla taşların çevresinden baktı. 'Burası iyi bir yer mi?' diye sordu. Milo başını salladı. 'Çok açık,' dedi. 'Burada rüzgâr esiyor.' Quilla'nın tepesindeki tüy sarktı. 'Hiç yer bulamayacak mıyız?' diye iç çekti. 'Pes etme,' dedi Milo sevecenlikle. 'Birlikte bulacağız.'

Tarlanın daha da içine yürüdüler. Güneş ısıtıyor, otlar sıklaşıyordu. Quilla yorulmaya başladı. 'Belki de olduğum yerde kalsam iyi olur,' dedi. Milo parlak kara gözleriyle ona baktı. 'Ama güvende olmak istiyorsun, değil mi?' diye sordu. Quilla başını salladı. 'Öyleyse bir yere daha bakalım,' dedi Milo. 'Özel bir yer biliyorum.'

Milo, Quilla'yı tarlanın sessiz bir köşesine götürdü. Bol yapraklı, büyük, gür bir bitki vardı. 'Buranın altı nasıl?' diye önerdi Milo. Quilla dikkatle baktı. Yapraklar yumuşak bir çatı oluşturuyordu ve toprak kuruydu. 'Güzel,' dedi. 'Ama hasattan güvende mi?' Milo bir an düşündü. 'Hasat makinesi buraya gelmeyebilir,' dedi. 'Ama çevresine bir bakalım.'

Çalının çevresini araştırdılar. Milo sıcacık bir yere açılan küçük bir delik buldu. 'Bak!' diye ciyakladı. 'Burası mükemmel olabilir!' Quilla içeriye baktı. Sıcak ve kuruydu, duvarları yumuşak topraktandı. 'Harika!' diye cıvıldadı. Ama sonra endişeyle baktı. 'Benim için çok mu küçük?' diye sordu. Milo kuyruğuyla ölçtü. 'Tam uygun,' dedi.

Quilla küçük yuvaya girdi. Sıcacık ve güvenliydi. 'Bayıldım!' dedi. 'Ama benimle kalacak mısın?' Milo gülümsedi. 'Yakınlarda küçük bir tünel kazabilirim,' dedi. 'O zaman komşu oluruz.' Quilla'nın iri kara gözleri parladı. 'Bu harika olur!' dedi. 'Yalnız kalmayacağım.' Milo çantasından biraz saman çıkarıp yumuşak bir yatak yapmaya başladı.

Birlikte çalıştılar. Quilla küçük, kıvrık gagasıyla yumuşak otlar topladı, Milo da onları düzgünce yerleştirdi. Yuvayı sıcacık ve rahat yaptılar. 'Bu şimdiye kadarki en güzel yuva,' dedi Quilla. 'Ve senin sayende yapabildim.' Milo'nun pembe burnu mutlulukla oynadı. 'Arkadaşlar bunun için vardır,' dedi. Quilla mutlu ve güvende hissetti. Artık hasattan korkmuyordu.

Ertesi gün gürültüyü yine duydular. Ama bu kez Quilla korkmadı. Güvenli bir yeri ve iyi bir arkadaşı olduğunu biliyordu. 'Hasat geldi,' dedi sakince. Milo başını salladı. 'Hazırız,' dedi. Sıcacık yerlerinden büyük makinenin geçişini izlediler. Makine küçük yuvalarına yaklaşmadı. 'Gördün mü?' dedi Milo. 'Güvendeyiz.'

Hasattan sonra tarla daha sessizdi. Quilla ve Milo yuvalarının dışında oturdular. 'Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim,' dedi Quilla. 'Çok endişeliydim ama sen her şeyi düzelttin.' Milo gülümsedi. 'Arkadaş olduğumuz için mutluyum,' dedi. 'Artık tarlanın tadını birlikte çıkarabiliriz.' Tohumları ve hikâyeleri paylaştılar, Quilla'nın tepesindeki tüy gururla dikildi. Kendini cesur ve mutlu hissetti.

O günden sonra Quilla ve Milo en iyi arkadaş oldular. Uzun otlarda saklambaç oynadılar ve lezzetli tohumları paylaştılar. Quilla, işler değişse bile dostluğun her şeyi kolaylaştırdığını öğrendi. 'Artık hasattan korkmuyorum,' dedi. 'Çünkü sen varsın.' Milo'nun parlak gözleri pırıldadı. 'Benim de sen varsın,' dedi. 'Birlikte güvendeyiz.'

Böylece küçük bıldırcın ve tarla faresi, kocaman tarlanın sıcacık köşesinde mutlu mesut yaşadılar. Quilla'nın yumuşacık altın kahverengi tüyleri güneşte parlıyordu. Hangi mevsim gelirse gelsin, ona yardım edecek bir arkadaşı olacağını biliyordu. Dostluk endişesini sevince dönüştürmüştü ve kendini güvende ve sevilmiş hissediyordu. Son.